

aínkarím

2/2016
151

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milí farníci,

dostává se vám do rukou nové číslo našeho farního časopisu Aín Karím, a to v čase, kdy vstupujeme spolu s celou církví do prožívání postní doby. Je za námi Popeleční středa jako důležitý den úvodu do podstatného období, které má být zaměřeno na obnovu našeho já, na nasměrování našich životů třemi směry: k Bohu, bližním i sobě, tak jak nám to ukládají základní tři postní úkoly: modlitba, almužna a půst.

V čem ale spočívá naše „obrácení“ a co to vůbec znamená „křesťanská dokonalost“? Nedávno jsem slyšel úvahu, která mi hodně pomohla a obohatila. Byla o tom, že vlastně nemusíme ve svém životě nic zvláštního „vymýšlet“, nic neobvyklého si v postní době „přidávat“. Mnohdy totiž naše předsevzetí pouze množíme a třeba už dopředu víme, že se to nemusí podařit... Mnohem důležitější ovšem je, abychom začali především pořádně a opravdově dělat to, co máme a co tak často opomíjíme. Abychom uměli ve svém životě nacházet drobné Boží podněty, které nám Hospodin dává každý den, a snažili se je přetvářet v dobro pro druhé i správným způsobem pro sebe. Při pravidelné reflexi dne a zpytování svědomí pak sami uvidíme, co vše jsme jednak obdrželi jako dar, jednak také nevyužili pro rozvoj svůj i službu druhým.

Všechno toto, celé naše obrácení, a nejen to postní, pak spěje k tomu, že umíme právě skrze drobnosti vidět a přijímat nejen Boží vůli v našem životě (v jednotlivostech), ale také Boží vůli s naším životem (jako celkem). Postupně budeme dorůstat k poznání a hlubokému prožití toho, o čem píše apoštol Pavel: „*Nežijí už já, ale žije ve mně Kristus*“ (Gal 2,20).

Postní doba není něčím odděleným od každodenního života, nebo od zbytku liturgického roku. Právě skrze modlitbu, almužnu a půst nás učí sestupovat neustále ze svého vysněného světa, odkládat naivní růžové brýle, ovšem tento svůj život, který prožíváme na zemi (a ne někde, kde jsme si to vysnili) pevně zakotvovat v Kristu, který je naší jedinou jistotou, jak o tom píše ve svých katechezích svatý Cyril Jeruzalémský: „*Nuže, neraduj se z kříže pouze v čase pokoje, ale měj stejnou víru i v době pronásledování. Nebud' Ježíšovým přítelem pouze v čase pokoje, ale v čase bojů s nepřítelem... Ty neprokazuješ milost, vždyť' napřed se jí dostalo tobě. Ty jen s díky splácíš dluh tomu, který byl na Golgotě ukřižován kvůli tobě.*“

o.Václav

Sv. Gabriel Possenti

Narodil se 1. 3. 1838 v Assisi jako jedenáctý z třinácti dětí a při křtu dostal jméno František. Jeho matka Anežka pocházela ze šlechtického rodu Frisciotti a otec Sante Possenti byl starostou v Assisi. První vzdělání získal u Školských bratří a pak studoval filozofii v jezuitské koleji ve Spoletu. Po smrti matky začal mít velkou úctu k Panně Marii Bolestné. Byl jinak veselý a společenský a žil dosti lehkomyšlný život. Měl rád zábavy a nevázané veselí. Měl přezdívku malý tanečník. Přesto se rád modlil. Celkem čtyřikrát Bohu slíbil, že vstoupí do

klášteřa. Dvakrát v těžké nemoci; potom když se při lovu zranil vlastní puškou a málem přišel o život a konečně při náhlé smrti své sestry, kterou velmi miloval. Jednoho dne, během procesí s obrazem Panny Marie Bolestné, uslyšel hlas Matky Boží, který ho nabádal, ať pamatuje na slib, který dříve složil, dá sbohem světskému životu a stane se řeholníkem. Vstoupil do přísného řádu passionistů v Morovalle. Jako ostatní v řádu učinil i slib stálého rozjímání o utrpení Páně a slíbil, že bude šířit pobožnosti k trpícímu Spasiteli. František přijal řádové jméno Gabriel od Bolestné Panny Marie a řád se všemi

povinnostmi si zamiloval celým srdcem. Sliby složil 22. 9. 1857 a zároveň dokončoval filozofická a teologická studia. Až o 4 roky později přijal nižší svěcení. Ke čtvrtému passionistickému slibu brzy přidal ještě jeden - šíření zbožnosti k Panně Marii Bolestné. Vypráví se, že když o Ní mluvil, zdálo se jako by hořel. Svým příkladem strhával i ostatní a všichni, kdo s ním žili, toužili být v jeho přítomnosti a učit se od něho. Po celou dobu se držel těchto zásad: *Dokonalost není ve velkých a mimořádných činech, ale v tom, že dobře vykonáváme své povinnosti. Cena skutků je závislá na dobrém úmyslu a vnitřním smýšlení. V chudých je zapotřebí vidět Krista a nepropouštět je bez almužny. Vždy pro ně můžeme přinejmenším mít dobré slovo a modlitbu, kterou možno vyprošovat i štědré dárce.*

Brzy však onemocněl tuberkulózou a splnilo se mu jeho přání zemřít mlád. Zemřel ve 24 letech 27. února 1862 s obrazem Bolestné Matky, kterou posledními slovy volal: „Matko moje, pojď rychle!“ V roce 1920 prohlásil papež Benedikt XV. Gabriela za svatého a ustanovil ho patronem mladých.

Je patronem studentů, mládeže, kleriků a seminaristů. Bývá zobrazován v hábitu a se znakem passionistů. Jeho památku si připomínáme 27. února.

Rychlá rota na zámku

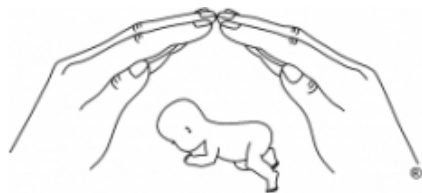
Víte, kde se nachází Kunvald? Na mapě ho nehledejte, ta obec má dnes počestný název Kunín. Leží kousek od Nového Jičína a uprostřed obce lehce nalezneme areál s krásným barokním zámekem. A právě do tohoto skvostu mezi českými zámky byl směřován (26. 1. 2016) výjezd členů naší Rychlé roty, v čele s otci Vítězslavem a Jakubem. Šestnácti komnatami nás provedl a odborným výkladem doplnil sám kastelán pan Jaroslav Zezulčík. Zámek, který byl po závěrečných bojích v roce 1945 téměř zlikvidován, povstal z rumu a popela téměř zázračným způsobem. Návštěvu zámeckého areálu, včetně historizujícím stylem pojednané zámecké restaurace, můžeme všem farníkům – milovníkům historie i všeho krásného – vřele doporučit.

Poděkování

Vážený otče, milí farníci,

srdečně Vás zdravím a děkuji Vám jménem **NADAČNÍHO FONDU BETLÉM NENAROZENÝM** a **OBECNĚ PROSPĚŠNÉ SPOLEČNOSTI DLAŇ ŽIVOTU** za Vaše otevřená a štedrá srdce, která se zrcadlila ve vašich darech. Částku, kterou jste nám zaslali v rámci kampaně Štedrý dar pro betlémské děti, využijeme k zajištění „betlémské stáje“ – provozu Azylového domu pro těhotné ženy v tísní a matky s dětmi v Hamrech u Hlinska. Jsme opravdu vděční za dar každého z Vás. Také jsme rádi, že v souvislostech křesťanských vánočních událostí se během kampaně mohla širší veřejnost dozvědět více informací o této službě, o pomoci počatému dítěti skrze podporu nabídnutou jeho matce.

Matky, které do domu přichází, pocházejí nejednou z rodin, ve kterých nemohly zažívat pocity bezpečí a radosti, mají za sebou dětství prožité v podmínkách nepříznivých pro jejich osobnostní vývoj a aktuálně se nachází v náročné životní situaci. Pracovnice azylového domu je doprovází při hledání řešení v jejich konkrétní situaci. Těhotné matky a matky s dětmi zde mohou najít nejen dočasný domov, bezpečí a zázemí, ale i prostor pro své další zrání. Kromě aktivit zaměřených na rozvoj mateřských dovedností, mají možnost setkat se s terapeutem, videotrenérem, získat pracovní zkušenosti a drobný přívídělek v rámci tréninkového zaměstnávání atd. V loňském roce využilo služeb tohoto domu celkem 21 maminek a 34 dětí, z toho 15 děvčátek a 19 chlapců.

I kdybychom pomohli jedinému člověku, má naše společné úsilí smysl. Nadále budeme tuto službu nabízet potřebným – nyní i s Vaší pomocí. Snad Vás potěší novoroční pozdrav a dobrá zpráva, že za Vás, naše dárci, bude sloužena mše svatá v bazilice na Svatém Hostýně.

S vděčností a přáním Božího požehnání v novém roce...

Marcela Holeňová

Tak a je to tady

...naš nejstarší syn se připravuje na 1.svaté přijímání...

V rekordním počtu se spolu s dalšími 26 dětmi a jejich nejbližšími naše rodina zúčastnila koncem ledna slavnostního úvodního setkání v kostele sv. Ducha. Se slzami dojetí v očích jsem sledovala děti přicházející s velkým odhodláním k oltáři, kam pokládali vlastnoručně vyrobenou cedulku se svým jménem na znamení odevzdání se do Božích rukou. Spolu s požehnáním od otce Jakuba a Vítězslava pro všechny zúčastněné, kteří chceme být našim třetáčkům nápomocni, jsme obdrželi také povzbudivý dopis. Jeho součástí je mimo jiné krásné rodičovské požehnání. Bylo pro mě silným zážitkem jej společně s manželem našemu synovi při pravidelné večerní modlitbě přednést se vztaženými dlaněmi na jeho hlavě. Povzbuzující bylo zjištění, že i on tento okamžik prožívá s radostí v očích a hrdostí.

Toto je zatím pouze střípek a já jsem plná očekávání a těším se, jaké další silné okamžiky mi příprava přinese. Jsem vděčná za to, že jako rodiče nestojíme v tento krásný a vzácný čas mimo, ale jsme součástí a tvoříme společenství, jehož nedílnou součástí je také teta Fany. Ta je jistě se svým láskyplným přístupem a nadšením velkým vzorem pro nás všechny.

Naše společná cesta vyvrcholí velkou slavností 12.června, prosím tedy za nás všechny zúčastněné o modlitbu.

Kamila R.

OHEŇ LÁSKY – román o Janu od Kříže, J. L. Olaizola

Kniha Oheň lásky je beletristickým životopisem svatého Jana od Kříže, učitele církve a reformátora karmelitánského řádu, který žil v letech 1542 - 1591. Proslul svými vynikajícími spisy o duchovním životě, ale především svou vroucí láskou ke Kristu. V románu byla využita spousta dopisů a očitých svědectví, které přispěly k Janovu svatořečení.

Román má netradiční začátek. Příběh začíná líčením života Janova tatínka od jeho dětství, až po seznámení s maminkou, narozením tří synů a jeho smrti. Poté následuje vyprávění o životě rodiny, ve které Jan vyrůstal, o jeho hlubokém vztahu k bratru Františkovi a problémech, se kterými se musel za svého života potýkat.

Žil tak opravdový život naplněný láskou k Bohu a lidem, byl tak skromný, oddaný Panně Marii, měl tak velkou víru v Boží vedení, že jeho život je hoden následování a přečtením této knihy zjistíte, že odevzdáním se do rukou Božích získáte víc, než vám kdo může nabídnout - otevře se vám cesta do nebe.

Kniha je velmi čtivá, každá stránka týkající se Janových blízkých je plná lásky a dobroty. Určitě si ji nepřčtete jen jednou, stejně jako já.

Ukázka:

Žebrání neměl František rád. Když mu však Jan vysvětlil, že tím tomu, u koho žebrá, prokazuje službu, neochotně souhlasil. „A co ty dvě dámy, u kterých jsi sloužil?“ řekl Jan jednoho dne. „Zbláznil ses?“ odvětil mu ostře František. „Máš vůbec představu, jak se rozčilily, když jsem od nich odešel? Zapomeň na to, že bychom od nich mohli cokoli dostat. Ty na svých peněženkách visí, jako by jejich život závisel na tom, že nesmějí utratit ani maravedí, když se tomu můžou vyhnout.“

„A ty je chceš nechat odejít do hrobu s tíhou všech těch peněz?“ pokračoval Jan. „Nemyslíš, že tě v soudný den předvolají, abys vysvětlil, pročs jim v tak důležité záležitosti neotevřel oči?“

LŠ

rodičům a dětem

Přivázaný velbloud

Na nástěnce mého syna mě zaujala fotka Johna Lennona se slovy: Když mi bylo pět, maminka mi řekla, že klíčem k životu je štěstí. Když jsem přišel do školy, zeptali se mě, čím chci být, až vyrostu. Napsal jsem „šťastný“.

Řekli mi, že nerozumím zadání.

Já jim řekl, že oni nerozumí životu.

Někdy mi připadá, že opravdu nerozumíme životu. Jako kdybychom seděli v koncertní síni, kde nejlepší hudebníci hrají nádhernou symfonii, a my se tam ve slavnostních šatech celou dobu mučíme myšlenkou, že jsme nezamkli auto!

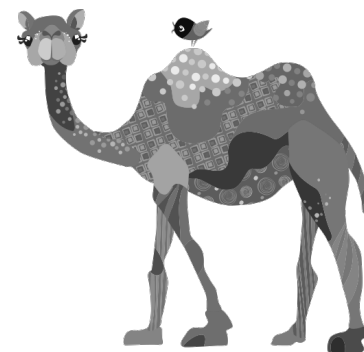
Děti nás inspirují, jak život brát. Např. malá Janička dostala k vánocům běžky. Jak napadl sníh, celá rodina vyrazila užít si ho sportem. A milá Janička padala a padala. Když na svých nových běžkách spadla asi po padesáté, zůstala sedět a vítězoslavně pronesla: „Já už vím, proč mi Ježíšek nadělil k vánocům běžky... Aby se zasmál!“

Představa Ježíše, jak se srdečně směje a raduje nad malou Janičkou, mě neuvěřitelně přitahuje. Nevím, proč si necháváme vsugerovávat pořád znovu představu Boha, který je v jednom kuse ze svého stvoření zarmoucený, utrápený, nespokojený a zklamaný. Vždyť Ježíšovým prvním zázrakem se nestalo uzdravení nebo obrácení, ale proměnění vody ve víno, aby se svatební radost a veselí nepokazilo!

V jednom filmu měl hlavní hrdina možnost cestovat časem ve vlastním životě do minulosti. Různě se učil s touto dovedností zacházet, některé situace i pokažené či hektické dny si odžil znovu a vyvaroval se v nich předešlých chyb. Napodruhé si dokázal „vzobat“ hezké chvíle, které předtím nevnímal. Když se stal otcem tří dětí, dospěl k tomu, že už neměl potřebu něco odžívat znovu, ale vychutnával si každý den tak, jako by to bylo už to „podruhé“. S velkou pokorou, radostí a vděčností za dar života, za manželku a děti.

Radost ze života a radost z Boha spolu úzce souvisí. Nedávno se četlo v kostele čtení z Neh 8, 10: *Nebud'te zarmouceni, neboť radost z Hospodina je vaše síla! Moc toužím po tom, aby mnou toto Boží slovo proniklo, abych ho žila... Abych nedopadla jak velbloud v následujícím příběhu:*

Arabský obchodník s velbloudy přecházel Saharu a na noc nechal postavit stan. Otroci zatloukli do země kolíky a k nim přivázali velbloudy. Ale pak přišli za pánem: „Máme jen devatenáct kolíků a velbloudů je dvacet...“ A obchodník jim řekl: „Tihle velbloudi jsou hloupá zvířata. Předstírajte, že velblouda uvazujete, a on zůstane celou noc na místě.“ Tak to i udělali, a velbloud skutečně zůstal na místě. Druhý den ráno, když se chtěli vydat dál, přišli otroci za pánem a stěžovali si, že ten neuvázaný velbloud se odmítá hnout z místa. A pán jim řekl: „Zapomněli jste ho odvázat.“ „Ach, ano,“ a předstírali, že ho odvazují.

Přeji nám v postní době, ať nejsme hloupí jak velbloudi, nenecháme se svazovat pouty strachu a zbytečných zlostí a starostí, a žijeme ve svobodě a radosti Božích dětí, ke které nás Ježíš vykoupil.

Teta Fany

Informace únor/březen

25. 2. v 19.00 NÁBOŽENSTVÍ PRO
DOSPĚLÉ,
téma ANNA (o. Jakub),
farní sálek

28. 2. POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA,
mše sv. 8.30 a 10.30 v kostele
svatého Ducha, hlavní celebrant
a kazatel P. KAMIL STRAK, ředitel
Diecézního střediska mládeže
ve Staré Vsi,
adorace od 9.30 do 11.30

28. 2. v 16.00 SETKÁNÍ NEOFYTŮ
(konvertitů, kteří přijali
svátosti v dospělosti),
kostel Svatého Ducha

10. 3. v 19.00 NÁBOŽENSTVÍ PRO
DOSPĚLÉ,
téma NAIMSKÁ VDOVA
(o. Václav), farní sálek

19. 3. 9.00 – 12.00, 14.00 – 17.00
ZPOVĚDNÍ DEN
kostel Svatého Ducha

KŘÍŽOVÉ CESTY V NAŠÍ FARNOSTI

Farní kostel pátek po ranní mši sv.
neděle 15.00

Svatý Ducha pátek 17.15

Kaple Výškovice neděle 17.15

čtenáři píší

Střípek ze života na mateřské „dovolené“

Jednoho dne se můj muž vrátil domů z práce a u své odpolední kávy rozvinul jedno za svých mouder. Seděl, ukusoval buchtu a z ničeho nic povídá: „Já jsem pochopil, že ženě na mateřské dovolené nemá smysl pomáhat.“ Odmíchl se, zadíval se do daleka a vychutnával kávu. V té chvíli jsem si pomyslela: „No to snad ne? To si dělá srandu? Jako on si nevšiml, kolik toho musím stihnout? A co láska, úcta a věrnost, kterou sliboval? Chápu, o pomoci tam nic nebylo, ale... čeho se ještě dočkám?!“

Nevím, co mě v té chvíli drželo, že jsem všechny své myšlenky nefiltrovala rychlostí střelby kulometu ven. Asi mě natolik vykojila jistota a klid, s nimiž to říkal, že jsem v roztodivném úžasu stála a čekala, čím mi ještě osolí tento nevydařený den. Raději jsem přestala dýchat, chtěla jsem si původně i zacpat uši, protože toto přece nebudu poslouchat.

Nicméně on polkl a pokojně pokračoval: „Pochopil jsem, že ženě na mateřské dovolené nemá smysl pomáhat, ženě na mateřské dovolené má smysl (po)hlídat dítě! Protože když přijdu domů a tys nestihla všechno, co sis naplánovala, jsi smutná, nervózní, uspěchaná. Kdežto když pohlídnám dítě, u kterého si odpočinu, načerpám sílu a zároveň si užiju své otcovství, ty douklízíš, dovaříš, dožehlíš, doděláš všechnu rozdělanou práci a rozzáříš se spokojeností, že jsi užitečná, žes to zvládla a zároveň si odpočineš od dítěte a máš možnost se realizovat. Takže je to vlastně pro oba přínosné. ☺“ Nadechla jsem se. Aha. Pochopila jsem, že věta, jejíž začátek mi nejprve málem způsobil infarktový stav, mi dala poznat, že můj muž je vlastně velmi moudrý. ☺ *Eva H.*